

DÉLMAGYARORSZÁG

A MAGYAR SZOCIALISTA MUNKÁSPÁRT LAPJA

Nehéz aratás a Dunántúlon

A múlt hét végétől csapadégmentes a dunántúli megyék határa. A vidék állami és szövetkezeti gazdasági és első munkára alkalmas órától maximálisan kihasználják a lehetőséget: a kézi- és a gépi munkaerő nagyarányú összpontosításával, az Alföldről kölcsön kapott kombájnok alapos kihasználásával minden tőlük telhetőt megtesznek azért, hogy a csapadékos időjárás miatt még aratlan gabonát minél előbb biztos fedél alá juttassák.

A szakemberek egyöntetű véleménye szerint talán az egész évszázad legnehezebb aratásával küzdenek a mezőgazdasági üzemek dolgozói. A viharverte, összekuszált, felhőszakadás taposta gabonátáblákban szinte emberfeletti munkát végeznek az aratók.

Emlékezés Nagaszakiban

Nagaszakiban szerdán a 27 évvel ezelőtti ledobott amerikai atombomba 70 ezer halálos áldozatára emlékeztek. Délután 11 órakor megszólaltak az uragami katedrális harangjai, s szívrágnak búgtak fel városszerte, 11 óra két perckor — pontosan — akkor, amikor a bomba elérte Nagaszakit, a város lakói egyperces némasággal adóztak a halottak emlékének.

A több húsért, tejért

Továbbképzés a szegedi járásban a szarvasmarha-tenyésztésben

Kedvező alapállásból indul megyénk a júliusi kormányhatározat megvalósításáért, hiszen a szegedi járás régészeti állattenyésztő — első sorban szarvasmarha- és birka-tenyésztő — hagyományai egészen napjainkig nyúlnak. Ballabás Sándor, a megyei állattenyésztési felügyelőség igazgatója azt mondja, a program megvalósításában mi szinte teljesen a második lépcsőről indulhatunk azonnal.

Az országos adatok szerint az elmúlt hat esztendőben 40 ezerrel csökkent a tehénlétszám, a fogyó tanyák és az urbanizációs törekvések hatására a kis gazdaságokban nálunk is érezhető volt ez a tendencia. Egyedül 1971-ben például 600-zal számláltak kevesebbet, mint az előző évben — de az erősödő nagyüzemek lépésről lépésre elensúlyozni tudták ezt a körülményt. Az ideai állatszámítás adatai szerint március 31-ig 89 ezer 300 szarvasmarhát tartottak megyénkben.

Ebből a kedvező alapállásból természetesen nem szabad levonnunk azt a következtetést, hogy ráérünk hozzákezdeni a fejlesztéshez.

A nagyüzemek és a háztáji gazdaságok közös érdeke, hogy az új gazdasági szabályozók előnyeit maximálisan kihasználja.

Huszonhat nagyüzemünkben építenek szakosított tenyésztési telepet, 10 ezer 379 tehénre számítanak. A tervek és a velük járó megkö-

töttségek követelik, hogy a telepek építését 1973-ban be kell fejezni. Járásunk hét szakosított és két nem szakosított telep „termelésbe állításában” érdekelt, 3 ezer 699 — egy híján 3 ezer 700 — férőhellyel.

Kétszeresen sürgető feladat, hogy a megkezdett beruházásokat a lehető legrövidebb idő alatt befejezzék.

Az építkezések elhúzódása mázsás süllyal nyomja a gazdaságokat, ettől a teherrel megszabadulni mindenképpen érdek, de akkor szabadulni meg, amikor az egyébként is a lehető legnagyobb haszonnal járna — tovább magyarázni teljesen fölösleges, kétszeres az előny.

A háztáji és egyéni gazdaságok az előzetes híradások hatására jóval a kormányhatározat megjelenése előtt felkészültek az ármódosítás kedvező szelének befogására. A szegedi járásban több állattartási szerződést kötöttek idén, mint megyénk többi részében együttvéve.

Az év első hét hónapjában 1060 szarvasmarhára kötöttek tartási szerződést járásunkban, a megye összes többi területén csak 944-re rúg ez a szám.

Közrejátszik persze az is, hogy egyre inkább erre a lépésre szorítja az embereket a homokvidék mérhetetlen trágyaínsége is.

A kedvező alap mindenképpen azt jelenti, hogy viszonylag rövid idő alatt lényegesen nagyobb tudunk előrelépni, mint más vidékek. Adottságainkat ismerve rosszul számíthatnánk, ha „sarkosan” fordulnánk és egyéb gazdálkodási ágakat egyszerűen cserben hagyva, teljes erőnkkel erre fordítanánk. Jól felfogott érdekük az üzemeknek is, és a háztáji gazdaságoknak is, hogy minden lehetőséget használjanak ki, de úgy, hogy egyik ágazat a józan lépéseken túl ne szenvedjenek kárt.

Arra gondolunk — a kísérletek és a balástyai, csen-

gelei, tápéi, kübekházi, tiszszigeti, baksi üzemi gyakorlatok egyaránt bizonyítják, járható útról van szó —, hogy a meglévő legelőket, réteket kell a nagyszerű vállalkozás megvalósítására javítani. Az úgynevezett ös-gyeppek korszerű műveléssel megsokszorozzák termésüket, elérhető, hogy egy hold legelő megtermi egy szarvasmarha téli-nyári szalastakarmány-szükségletét. A gyengén termő szántóföldek rétté, legelővé alakítása is úgy gazdaságos, ha az új tapasztalatok felhasználásával gondozzuk őket.

A semjékek, laposok, beékelődött területek addig is a háztájiban nevelt jószágok takarmányát, és a legősibb szakaszos legeltetéssel, a pányvázással viszonylag olcsóvá is tették a tartást. A gyeptárolás üzemi tapasztalatai természetesen ezeken a területeken is alkalmazhatók, és sokkal kifizetődőbb állattartást eredményeznek az eddiginél.

A gépesítés néhány mezőgazdasági mellékterméket egyszerűen kiiktatott a takarmányok sorából. A kukoricaszár, a répakorona és egyéb más „hulladék” főltehetően visszanyeri rangját, és silózva vagy más eljárással takarmányként kerül be az istállókba.

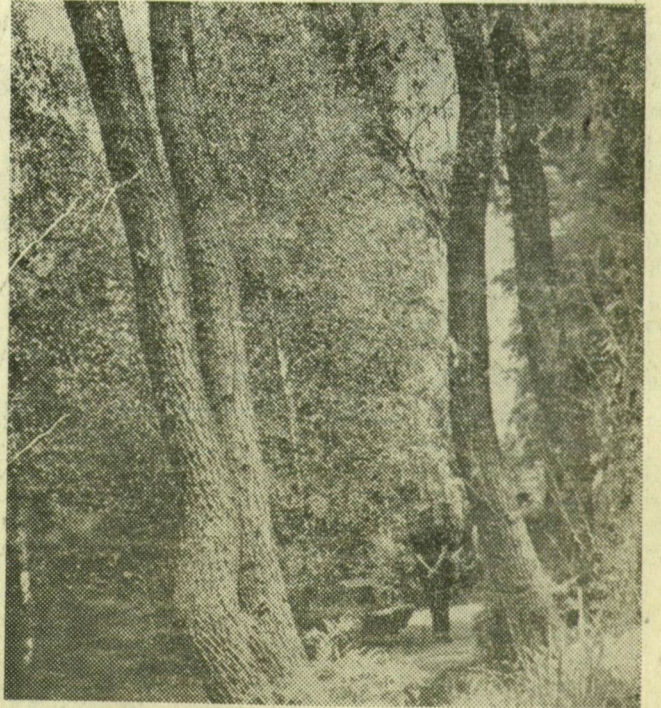
Az iparnak és a kereskedelemnek egyaránt vannak tennivalói a várható fejlődésben.

A háztáji fejőgép, vagy az önitató rendszerűre átrendezett régi istállók egész sor új cikk készítését, forgalomba hozását sürgetik. A villanyhálózat bővülése az elektromos meghajtású gépeket követeli. De feltétlenül meg kell oldani a háztájiban fejt tej rendszeres elszállításának sok helyen értetlenül húzódo gondját, vagy a feldolgozóiparnak az igényekhez és lehetőségekhez jobban igazodó korszerűsítését is.

H. D.

A fél évszázados fűvészkertben

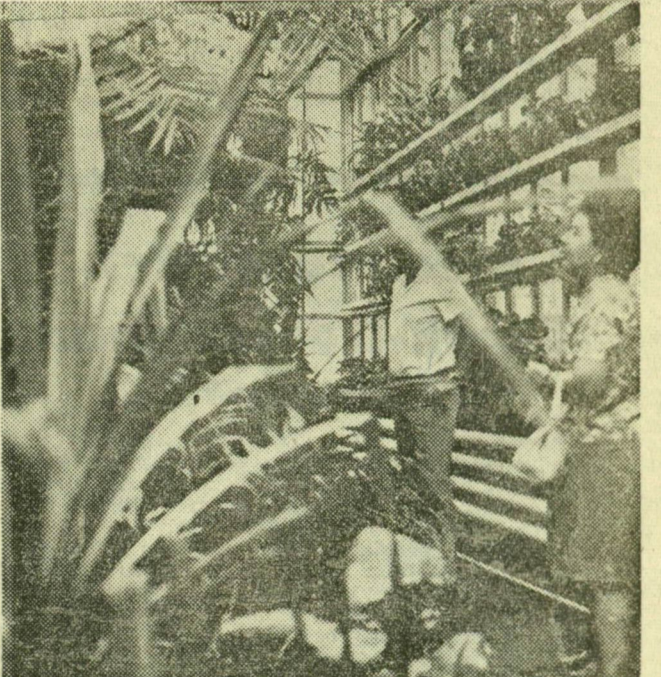
Ötven évvel ezelőtt, 1922. őszén alapították a város 20 holdas adományföldjén a szegedi egyetem fűvészkertjét. A kutatót, oktatást és a magas színvonalú ismeretterjesztést egyaránt szolgálja árnyas ligeteivel, ritka szépségével a csak sétára indulókat is gyönyörködteti.

A városunkba látogató idegen, ha csak teheti, megtekinti a fűvészkertet. Az ünnepi hetek alatt különösen sokan látogatják

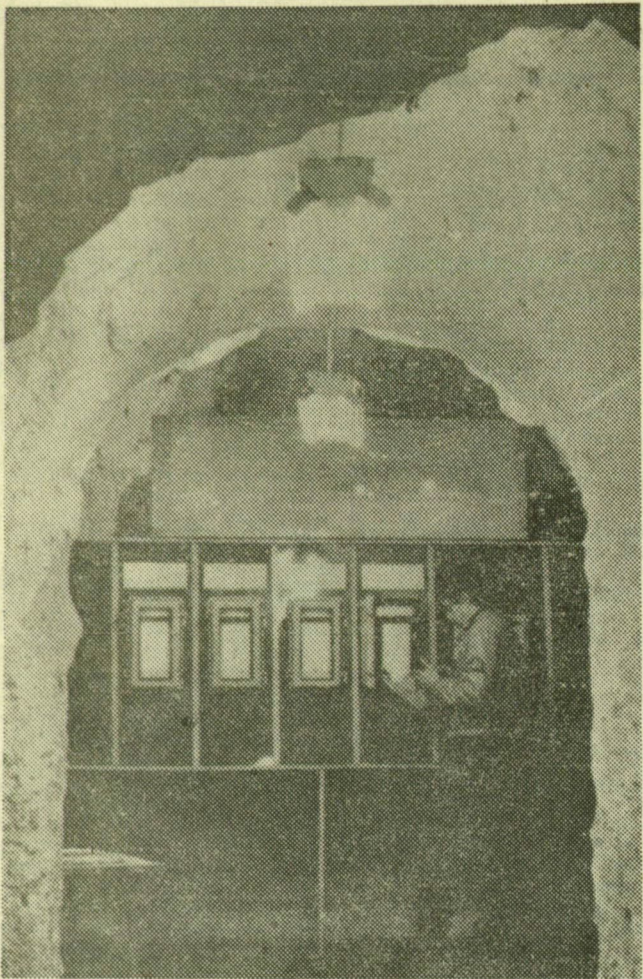
Hatezer növényféléseget — szaknyelven: fajt, fajtát és változatot tartanak számon városunk híres, szép kertjében

Acz S. Sándor felvételei

A trópusi meleget őrző üvegházak minden látogatónak kínálnak valami érdekességet. Itt is sokan megfordulnak

Műszerek a hegy gyomrában

A Gellérthegy hévforrásai tették híressé Buda gyógyfürdőit. Ezeknek a mélységben mozgó vizeknek a „felügyeletét” tölti be az az észlelőállomás, amelyet egy évtizede rendezett be a Vízgazdálkodási Tudományos Kutató Intézet a hegy belsejében. Napi szolgálatban itt olvassák le a műszereket és állapítják meg, hogy a gyógyfürdők milyen mennyiségű és hőfokú vizet kapnak.

Hazánkban, augusztus 21-től:

Az első bor-világverseny

A Magyar Sajtó Házában szerdán Dömötör József, a Borgazdasági Vállalatok Trösztjének vezérigazgatója sajtótájékoztatót tartott, ahol bejelentette az augusztus 21-től 31-ig megrendezésre kerülő első bor-világverseny rangjáról, s a nemzetközi vetélkedőt kísérő ünnepi eseményekről. Kifejtette, hogy a hazánkban rendezendő világverseny nagyon sok tekintetben eltér a nemzetközi borversenyektől. Elsősorban a benevezhető borok száma jelent nagy különbséget, mert a nemzetközi borversenyeken a nevezés nincs korlátozva. A világversenyen viszont az adott országban fellelhető boroknak csak töredékét indíthatja. Bulgária például a májusi nemzetközi versenyen 387 borral vett részt, de a buda-

pesti világversenyre csak 67 bort hozhatott. Magyarország a kis szőlőtermelő nemzetek kategóriájába tartozik, s ennek megfelelően 66 borral indulhat. Így tehát már az is nagy rangot jelent egy bornak, ha részt vehet a világversenyen. A díjak elnyerésének követelményei is szigorúbbak, mint a nemzetközi versenyeken, amelyekben a benevezett boroknak csaknem mindegyike kapott valamilyen érmet, a mezőnynek általában 50–60 százaléka aranyéremhez jutott. A világversenyen viszont csak a benevezett boroknak mintegy 10 százaléka nyerhet aranyérmet. Az értékelésnél a zsűri új szabályokat követ, nem a bor jó tulajdonságát pontozza, hanem a kifogásolható hibáit.